

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

נח' ריב"ז מי הנה
בבנהרדין. ע"י לעיל דף לו
ע"כ נחום' ד"ה מיוס:

הנהגות הב"ח

(א) גם' וְהָא אַחֲרֵי כֵּן יִצְחָק
יִרְאֶה עֲשָׂרִים יוֹמִים שֶׁהָא
כֵּן דִּהָא לְפִי אַחַת הַכֵּל
שֶׁקָּרָא: (ב) תּוֹשֵׁב ד"ה אִי
נָמִי וְכו' דִּכְאֵל עַל הָעֲרוּהָ.
יִצְחָק עֵינֵי שֶׁקָּרָא זֶה בּוֹרֵךְ דָּף
כִּי ע"כ בְּד"ה הַחֲשׂוֹד עַל
הָעֲרוּהָ:

הנהות מהר"ב
רנשבורג

(א) גב' וואו ייטלין (לומר)
למקורה כו'. ג"כ ע"י משנה
למלך מ"כ מה' שטותה ה'
י"כ כד"ה שם מפי השמועה
ו' ובספר דכתיב זאת יוסף
כאן: (ב) תשוב' דה"ה וואו
כתיב י' יוד מימא דרביה ר"ה
כעיר הגדלת וכו'. ג"כ ע"ן
לקמן ק"ה ע"כ ובכר השיג
עליהם מה' בית דען מ'
שלא לך יעו"ש דף סב ע"ה
מה' שפ"ן לילקוט דף ע"ה
ע"כ ש"י' תנתינא ל"ו:

לְעוֹי רִשׁ"י

יושרם"א. גרזן קרב.

מוסף רש"י

[illegible]

לבושל עוד העידו עליה הם
נהרגין שאינן יכולין לומר
באריך הרו אין זה נכון. כ
שחנקו בו שזה אומר שחור
ופירושו ברזיה בייחור של

היו בודקין פרק חמישי סנהדרין

דשייך באחותו: ווי יוד. מנא
מויד. ל"א ואס הייד לא נאמר אלס
זה עיקר: המולאים אופו מקושש.
קושש לאמר שראוהו ומלאהו היה

תנהו ענין למלקות
יורד איש על רעהו
בו ועדיין הוא מיד
המוצאים אותו מקו
ועדיין הוא מקושש
ועשה על עסקי ד
רחמנא אחותה הוה א
חייבי מיתות לא כתב
כתב רחמנא וכי יור
סיף דקיל אבל סקיל
צריכא ותרתי בנסקלין
ושפרין לרבנן ^אמילת
וכתב לה קריא ולכ
וליתו הגך וליגמרו מ
דאיתא בקל וחומר

התיר עצמו למיתה:
המת *עד שיתיר ע
שהוזמו אין נהרגין מת
בה דלא אתרו בה וא
רבי יוסי בר' יהודה
התירא לפי שלא
דאיתור לא מיקטלי
להוימה ^עוכל עדות
קאמר מתוך שאין נה
אינה נהרגת רהויא
חבירה דקיימא לן ד
לה כשזינתה וחורה
באנו שזינתה מבועל
מאורסה דנקט אפילו
יכולין לומר לאוסרה
הרגו ואחד אומר "בא
אומר כליו לכנים כרא
הרגו ואחד אומר בא
לכנים אין זה נכון

וארירן ת"ש אחר אור
נכון התם נמי כגון ש
בעוקצי תאנה אמר
מקטיל ואל תניא אמר
שפדו בייחור של תני
תאנים שחורות תאני
שאני בן זכאי דבדיקור
בן זכאי מי הוה בס
מאה ועשרים שנה א
שנה לימד ותניא "א
לה בחנות ואמר ר' יצ
ס"ד אלא שלא דנו
יוחנן בן זכאי אלא בן
זכאי קרי ליה ר' בן זכאי
אלא תלמיד היושב

אמרינו: ששפדו. לשון שפד: סאני
בדוק ככל אשר יוכל כדי להכחיש
עו דבר אחר דהמקום לא הרגו
והיום עמק צפרקמיתא אמרעיים
דיני קנסות סלקא דעתך. וכי
ספספדיה ניהגה בלשנת הגוים שנא
פיקק לרון עמלו ודעו מש: ומס מש
לא דנו נפשות דהא ארבעים קורס

הבעול הראשון וכיון שעדותן הראשונה זו אסורה שניה על שניה. אי נמי בשהעידו שזינתה עם אביה ירא כמין גרון הוא. אבל א' אומר כליו לבנים וא' אומר לכן היה זה אומר שחור היה עדותן בטילה.

ויפא. טלית לכן נקי בדמותגמין וחריב לך בויה

רעים ונותני. בן זכאי בדיות חקירות משוי ליה

תנייהו ענין למלקות ונגז"ש דר
דף י' כיון דרשע בעדים
נפשיהו לא בעי התראה: וא"כ
בעיר הנדחת ב' מנ"ל דמהני לא אחי

אבן
לכל ילי
מנהל
המשלה
באש
אין
לאונ
שוינת
שוינת
אמר
העוה
פלוני

[illegible]

סגדליו שחורין ואחד אומ
עט בו בסגדלו והרגו ת"ש
בר חמא כנון שעקץ ה
לו תחת תאנה הרגו אלא
ת"ש אמר להן תאנה זו ע
לבנות אלא אמר רב יוסף
כחקירות משוי ליה מאן בן
הדרי והתניא ^ככל שנותיו
בעים שנה עסק בפרקמיא
עיים שנה קודם חורבן הכי
ק בר אבדימי לומר שלא דג
ני נפשות ותנן ^כמשחרב ב
באי דעלמא הכי נמי מסתבר
והתניא מעשה ובדק רבן יוח
פני רבו הוה ואמר מילתא

שְׁמוֹרֹת הַאֵינִים לַכֹּהֵן. דַּע כִּי
יְהוָה הֵיכָל דְּמִקְרֹבֹת מִתְכַּחֵּשׂ דְּבַר
יְהוָה נִמְי דְּלִיקוֹת: מִי הוּא בְּסִנְאֵי
לְגֻד אַחֲרוּתִים לִימֵד וְעֵשֶׂה לִּי
לִכְתּוֹת הַגִּיט גִּרְמָה לְדִי קִסְוֹת:
(דְּבַרִּים יו') וְקַמְתָּ וְעֵלִית אֶל הַמִּקְדָּשׁ
יְיָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכו'. וְכִיּוֹן דְּרַבֵּן יוֹחָנָן
רַבֵּן עֲבֹלָה: וְאַחַר מִלְּפָא. לְפָנֵי הַדִּינִין

שחיתן עדותם השניה אינן יכולין לדחות ולומר
עם חמיה וכיוצא בהן מן הקרובין: כל המרבה
כליו שחורים עדותן קיימת והוא דלא אמר
כזה כמו סיף ואיריין הוא. אמר מעשה ובדק בו וס
יג' צריפאן. איני והתניא חסד חסד חסד וז עקצ' **א**
וא לא רבן זכאי פליגא אדרב חסד וקיייל כרב

מז.

י"ח א מ"י פ"ב מהלכות
פנהדרין הלכה ב:
י"ט ב מ"י פ"א מהלכות
עדות הלכה ה ופ"ב
שם הלכה א:
כ ג מ"י שם פ"ב הל"ב:

תורה אור השלם

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

אין נהרגין גם אינה נהרגת כעדות זו שאינו מתקיים בענין הזה הרגה בזוממן ואליבא דר' יוסי אשה חבירה כיון שכולוין העדים לדחות כענין הזה היא שנהרגת היכי משכחת לה. ופרש"ן כשעידו עליה כי נתת הנה נאסרת בבעדות זו לשבוע ולבעוד דקו"ל כשם שאסורה לבעול כך אסורה

א נהרגת שהיא חבירה והן
ר בסיף הרגו ואחד אומר
לים שהרגו בהן כגון סודר
שפרו שפרו מלשון שפרו.
זרים. ודחי רב יוסף ואמר

א. נראה ד"ל כרי לטו. ב"ג' דחיבות פי' סרבלא עד וסבגי צרישא שיכות לקמן מד.